

Razno

— Istaknuti hrvatski glazbeni povjesničar i muzikolog JOSIP ANDREIS (1909) dobio je u lipnju o. g. republičku nagradu za životno djelo. Ujedno je postao redoviti član Jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti. Na dvostrukom priznanju iskreno čestitamo.

— IVAN BRKANOVIC, jedan od najznačajnijih i najosebujnijih suvremenih hrvatskih skladatelja (1906), dobio je u lipnju o. g. nagradu »Vladimir Nazor« za scenski oratorij *Hod po mukah Matije Ambroža Gupca zvanog Beg*. Djelo je prvi puta bilo izvedeno u prosincu prošle godine u okviru Dana hrvatske glazbe.

— Poznati hrvatski etnolog i etnomuzikolog, sveuč. prof. dr. MILOVAN GAVAZZI, navršio je 18. ožujka o. g. 80-obljetnicu života. Skromna ali spontana proslava impozantnog jubileja uslijedila je navedenog dana u krugu prijatelja i štovatelja u Etnografskom muzeju, dok je ona znanstvene prirode održana nedavno u okviru XIV. savjetovanja etnologa Jugoslavije (Stubičke toplice, 7-9. 10.), koje je bilo posvećeno slavljenu. Budući da je dr. Gavazzi bio od 1919—1937. plodni suradnik našeg časopisa, u kojemu je objavio najveći broj svojih vrlo vrijednih i značajnih etnomuzikoloških i muzikoloških radova, to svečaru od srca kličemo: AD MULTOS ANNOS!

— Osamdesetu obljetnicu života proslavio je (11. 10.) i IVO TIJARDOVIC, skladatelj neponovljivih opereta *Mala Floramye* i *Splitski akvarel*, zatim zbarske glazbe i solo-popijevaka te (nakon 1945.) opera *Dimnjaci uz Jadran*, *Marko Polo* i (još neizvedene) *Dioklecijan*.

— SLAVKO ZLATIĆ (1910), po općem sudu najautentičniji nasljednik istarskog barda Ivana Matetića-Ronjgova kako po znanstvenom tumačenju glazbenih značajki svoje uže domovine Istre tako (još više) po primjeni njezinih osebnosti u svojim djelima, navršio je 65-obljetnicu života. Do svog odlaska u Pulu, gdje razvija vrlo živu glazbeničku aktivnost, djelovao je u Zagrebu kao skladatelj, profesor u Muzičkoj akademiji i dirigent zbora Radio-stanice. Prvi je — prije 33 godine — izveo *Missu caecilianu* Albe Vidakovića.

— Nedavno je smrt ugrabila dva naša istaknuta glazbenika: najprije, u kolovozu, DUŠANA SKOVRAŃA (1923—1975), srpskog kompozitora, dirigenta i profesora na Fakultetu muzičkih nauka u Beogradu, a mjesec dana kasnije KRESIMIRA BARANOVICA (1894—1975), hrvatskog skladatelja i dirigenta. On je — između brojnih djela — svojim *Licitarskim srcem* (1924) začeo trajanje suvremenog hrvatskog baleta, a ciklusom *Z mojih bregov* (za bariton i orkestar na tri teksta F. Galovića 1927) stvorio je antologijsko djelo domaće glazbene tvorbe. Bio je redoviti član Jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti. (IŽ)

Glazbeni dio Dubrovačkih ljetnih igara plovi krivim putem

Praveći retrospektivni prikaz glazbenog dijela ovogodišnjih Dubrovačkih ljetnih igara može se vrlo lako konstatirati da s njim mnogo toga nije u redu i da će u slijedećoj godini trebati napraviti obilne rezove kako u organizacionom smislu, tako i u koncepciji samog programa. Pođimo redom, pa ćemo tijekom recenziranja doći do onih ključnih točaka koje označavaju i čine mozaik svega onoga što se na ovakvom jednom festivalu glazbe i drame ne bi smjelo odigravati.

Treba na prvom mjestu spomenuti ponoćne serenade koje su ove godine sastavljene zbrda-zdola. Osim nastupa violiniste Tonka Ninića, koji je uz pratnju gitariste Darka Petrinjaka svirao šest teških Paganinijevih sonata u velikom stilu, kao i nezaboravnog nastupa Slovenskog vokalnog okteta u atriju Kneževa dvora, ne bi se mogla spomenuti niti jedna ponoćna serenada kojoj se s umjetničkog stajališta ne bi mogli uputiti ozbiljni prigovori. Uprava je bez ikakva opravdanja dopustila nastup Komornom akademskom orkestru iz Beograda, koji je svirao vrlo skromno. Zatim je došlo do onog nesretnog nastupa Komor-

nog ansambla zbora ORF iz Beča s neadekvatnim programom, a da ne govorimo o koncertu Komornog ansambla RTV Skopje, koji nas je u pol noć želio probuditi Honeggerom! Komorni zbor RTV Ljubljana nas je opet svojim koncertom potpuno uspavao u atriju Kneževa dvora samo s djelima slovenskih modernih skladatelja, da bi Gradski orkestar iz Dubrovnika pod palicom Balde Podiča i uz sudjelovanje mladog oboiste Mladena Glavinovića ponovio jedan od svojih čestih nepreciznih i neinteresantnih nastupa. Lijep nam je užitak pružio Akademski pjevački zbor »Branko Kršmanović« sa svojim dirigentom Bogdanom Babićem. Čak i koncert poznatog beogradskog gitarista Jovana Jovičića nije dao one rezultate koji se uvijek očekuju od ovog vrsnog glazbenika.

Očito je, a o tome je već mnogo puta pisano, da ponoćne serenade trebaju biti tako sastavljene da na njima budu izvođeni lakši programi. Uprava Igara bi trebala prethodno poslušati svaki ansambl koji nastupa, pa na taj način ne bi dolazilo do osjetne oscilacije u kvaliteti pojedinih ansambala. Publike je bilo malo, a bilo je još manje posjetilaca na one dane kada u večernjim terminima nije bilo koncerata. Što se događalo u večernjim glazbenim terminima? Želim istaknuti na prvom mjestu izvanredni nastup pariškog pijanista Erica Heidsiecka, zatim dva reprezentativna koncerta Bamberških simfoničara, solidan nastup Reprezentativnog orkestra Garde iz Beograda pod palicom Franca Klinara, solistički koncert zagrebačkog virtuozu Jurice Muraia, te dva koncerta Simfonijskog orkestra RTV Ljubljana, jednom sa Zborom RTV Ljubljana u izvođenju Dvoržakove »Stabat Mater« sa solistima različitih kvaliteta, a drugi puta s pijanisticom Dubravkom Tomšič s doživljenim muziciranjem u izvođenju **Petog koncerta** L. van Beethovena pod palicom Same Hubada na neakustičnoj Držičevoj poljani. Ispod prosjeka je bio prvi koncert Gradskog orkestra iz Dubrovnika pod Debelićem (naravno neprecizno izvedena Beethovenova **Druga simfonija**), zatim nastup bivšeg čuda od djeteta violiniste Vaclava Hudečeka, prvi koncert na Držičevoj poljani Akademskog pjevačkog zbora »Branko Kršmanović« iz Beograda, dok je poznati sovjetski pijanist Vladimir Krajnjev svirao svoj program s odličnom tehnikom, ali previše forte i bez potrebnog uživljanja u karakter skladbe koju izvodi. Nastup Duhačkog okteta iz Pariza smatram potpuno nepotrebnim na Igrama, jer se radilo samo o limenim duhačima koji su svojim predimencioniranim zvukom u atriju Kneževa dvora stvarali takve sklopove iz kojih se vrlo često nije moglo razaznati o čemu se radi.

Moram reći da buka i neadekvatni otvoreni prostorji u Dubrovniku predstavljaju već veliku smetnju normalnom praćenju koncerata. Nije mi jasno zašto uprava Igara tvrdoglavo nastavlja održavanje koncerata na akustički slaboj Držičevoj poljani. Poseban su slučaj festivalski dramski glumci koji za vrijeme koncerata negdje u blizini probaju, dok razvođači na Igrama na mnogim koncertima glasno razgovaraju i na taj način ometaju normalno slušanje. Senzacija (i to jedna od rijetkih na ovogodišnjim Igrama) bio je koncert slavnog tenora Nicolaia Gedde, koji je uz decentno razrađenu glasovirsku pratnju španjolskog umjetnika Miguela Zanettija prezentirao svu ljepotu svojeg glasa, nenadmašnu tehniku i prekrasnu i fleksibilnu frazu. Morao je na zahtjev razdragane publike po završenom koncertu pjevati još nekoliko opernih arija. Zato nas je u priličnoj mjeri razočarao čak na dva održana koncerta bučno najavljivani ansambl gudača Festival Strings iz Lucerna. Ovaj ansambl, koji je prije dvadesetak godina i bio slavan, svirao je svoj program starih majstora nezanimljivo i ravno u tonu.

U slučaju nastupa Finlandia kvarteta radilo se o ispodprosječnim umjetnicima bez tehničke dotjeranosti. Jedan od najljepših koncerata ovogodišnjih Igara bio je koncert Moskovskog trija, koji nas je djelima Mozarta, Dvoržaka i Šostakovića jednostavno rečeno očarao. Bilo je to pravo muziciranje triju virtuozu. Glazba je izvirala iz svake odsvirane fraze. Tom prilikom odala je publika u atriju Kneževa dvora počast